

Anne-Marieke Samson

Ik ben Miran

Verhalen van asielzoekerskinderen

met tekeningen van Suus van den Akker



Uitgeverij Ploegsma Amsterdam



Hee hoi hallo! Ik ben Miran. Ik ben acht jaar en ik woon hier, in het asielzoekerscentrum. Ons huis is daarachter, we wonen op nummer 171. Ik zal je straks laten zien waar dat is.

Later wil ik dokter worden. De allerbeste dokter van de wereld. Dan maak ik iedereen beter die ziek is. En dan word ik ontzettend rijk, en geef ik al mijn geld aan mensen die hulp nodig hebben. Want er zijn superveel mensen die hulp nodig hebben, hoor. Overal in de wereld. Mijn vader zegt dat je goede cijfers moet halen als je dokter wil worden. Daarom doe ik altijd goed mijn best op school. Als juf Mees vraagt: 'Miran, wat is de hoofdstad van Frankrijk?' Dan zeg ik keihard: 'Parijs!' Want ik weet bijna alles. En als ze zegt: 'Miran, wat is 12 keer 12?' Dan zeg ik: '144!' Echt een makkie. Zo word ik natuurlijk de beste dokter van de wereld.

School is net uit, en alle kinderen mogen nu naar huis. Kijk, onze ouders staan met elkaar te kletsen en wij proberen de tekeningen te laten zien die we net hebben gemaakt op school. Het is hier net een gewoon dorp, alleen hebben de straten gekke namen zoals 'Brink' en 'Zeediijk'. Toen ik hier kwam wonen, vroeg ik aan mijn vader: 'Wat is nou weer een brink?' Maar hij wist het niet. En de juf wist het ook niet. Maar toch heet mijn straat zo.

Daar, achter de school, zijn onze huizen. Dima woont in de grijze blokken. Die zijn gemaakt van zeecontainers. En ik

woon in een van die witte huisjes met oranje daken. De familie van Wahideh woont ook in ons huis, en we hebben samen een tuin.

Er is hier ook een speeltuin, daar ga ik vaak spelen. En daar verderop is een veldje om te voetballen.

6

Toch is het ook anders dan een gewoon dorp. Want de meeste mensen die hier wonen, blijven maar kort. Elke dag komen er nieuwe mensen bij in het asielzoekerscentrum. En er gaan ook elke dag weer mensen weg. De hele dag door komen busjes aanrijden die mensen komen ophalen en nieuwe mensen komen brengen. Kijk, ook vandaag komen er weer mensen aan met grote koffers. Die zijn nieuw. En alle mensen die hier wonen zijn asielzoekers.

Als je hier woont, mag je net zo veel buitenspelen als je maar wil. Dat is ook omdat er verder niet zo veel te doen is. Weet je wat we meestal doen? Voetballen natuurlijk! Of basketballen. Op school spelen we ook hockey. Ik ben topscoorder bij alle sporten. Ik kan ook softbal en volleybal. Alles wat je maar kan bedenken. Soms gaan we touwtjespringen. Dat vind ik voor meisjes, maar ik ben er toch goed in.

Kijk, dat is mijn vriendin Ana. Zij komt uit een stad waar het dondert van de bommen, en van de bommenwerpers die elke dag overvliegen. En dat is mijn vriend Dima, hij kwam hiernaartoe over de hoogste bergen die je ooit hebt gezien. En dit is Idris, zijn vader schreef zulke spannende verhalen in de krant dat ze hem in de gevangenis wilden stoppen. Bij ons in het asielzoekerscentrum wonen alleen stoere kinderen.

Kom maar mee, dan laat ik je alles zien.





Het asielzoekerscentrum

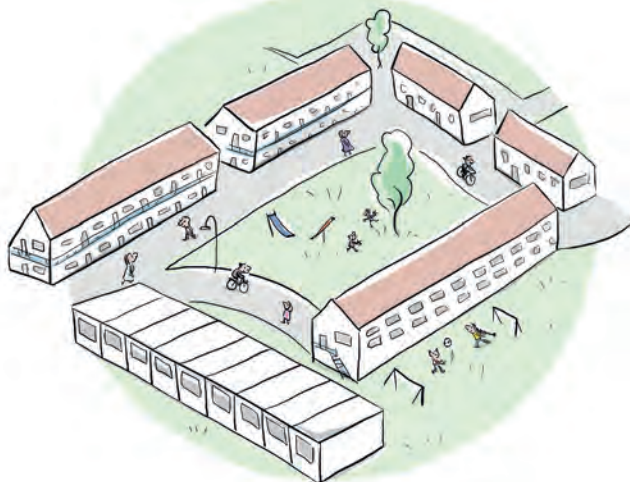
8

Wil je weten waar ik woon? Ik woon op asielzoekerscentrum Roelofarendsveen. Toen ik hier kwam wonen, zei ik: 'Roelof-wattes?' Maar iedereen noemt het hier gewoon 'aazet-cee', dat is een stuk makkelijker.

Toen we net aankwamen, woonden wij een tijdje in een grote sporthal. Dat leek me eerst heel cool, maar je kon er niet voetballen omdat ze er allemaal bedden in hadden gezet. Dat kwam doordat er zo veel asielzoekers waren die ergens moesten slapen.

Het was daar altijd een drukte van jewelste. Want als zo veel mensen tegelijk praten, dan wordt het altijd een herrie, ook al praat iedereen zachtjes. We hoorden altijd telefoons die afgingen. Allemaal tegelijk! Of mensen die de hele tijd





aan het kletsen waren. Met elkaar, of aan de telefoon, of via Skype. Ook midden in de nacht. Elke avond was het moeilijk om in slaap te komen. Soms moesten er 's nachts mensen huilen. Of dan schreeuwde er opeens iemand keihard: 'Hou je kop, ik probeer te slapen!' Alsof je kunt slapen als iedereen gaat roepen!

Soms was er zo veel herrie dat mijn broertje moest huilen. Ik huil nooit, omdat ik een grote jongen ben. Maar mijn broertje Zein is nog klein, en hij was bang voor alle geluiden in de nacht. Als hij moet huilen, komt mijn moeder naar het bed waar wij slapen en doet ze de deken bijna helemaal over ons heen, zodat we alleen maar haar gezicht kunnen zien. Dan zingt ze liedjes voor ons tot we alle geluiden weer zijn vergeten. Of tot we in slaap vallen.

Gelukkig bleven we niet lang in de sporthal, omdat wij nog kinderen zijn. We gingen al snel naar een andere plek, die aa-zet-cee Driehuizen heette. Dat was een asielzoekerscentrum. In een asielzoekerscentrum krijgt iedereen een eigen kamer. Dat is beter dan op zo'n zaal met honderd mensen. Maar het was toch een beetje klein.

We woonden met zijn vieren in een grote ijzeren bak met



ramen. In onze bak stonden twee stapelbedden en een tafeltje. Mijn vader zei dat het een zeecontainer was, waarmee vroeger spullen werden vervoerd over zee.

‘Ons huis is misschien wel de hele wereld over geweest,’ zei mijn vader. ‘Vol met speelgoed uit China, of koffie uit Zuid-Amerika. En nu is het eventjes ons huis.’

Als vader ons ’s avonds in bed stopte, vertelde hij verhaaltjes over ons huis op reis naar alle landen van de wereld. We bleven er maar kort, want we moesten alweer snel naar aa-zet-cee Appelwaard.

En nu wonen we dus al meer dan een jaar hier in Roelofarendsveen. Ik vind het moeilijk om al die namen te onthouden. Maar alle plekken waar wij woonden heetten ‘aa-zet-cee’, dus daarom zeggen we gewoon ‘aa-zet-cee’.

Weet je wat een azc is? Dat is een asielzoekerscentrum. In een asielzoekerscentrum wonen alleen maar asielzoekers. Weet je wat asielzoekers zijn? Dat zijn wij.

Kom, dan vertel ik je hoe wij naar Nederland zijn gekomen.